

10.7.2022, Pustá Rybná

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Pojd'te, slyšte, všichni bohobojní, budu vám vyprávět, co mi Bůh prokázal. Svými ústy jsem volával k němu, svým jazykem jsem ho vyvyšoval. Kdybych se snad upnul srdcem k ničemnosti, byl by mě Panovník nevyslyšel. Bůh však slyšel, mé modlitbě věnoval pozornost. Požehnán buď Bůh, že mou modlitbu nezamítl a své milosrdenství mi neodepřel. Ž 66, 16-20

PÍSEŇ 623 Důvěřuj se,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,
k tobě se nyní obracíme s prosbou o požehnání tomuto shromáždění, kterému tak často chybí odvaha, radost a jednoduché přání být aspoň na chvíli spolu. Ty nás však zveš nejen k oslavě svého jména, ale i toho, že se máme opět nač těšit. Zveš nás k tomu, abychom si radost z vlastního uzdravení a slyšeného Slova nemuseli nechávat jen pro sebe, ale podobně jako posedlý v Gerase ji mohli klidně předávat dál. Zveš nás k tomu mocí svého jména, ale také svým Duchem, který nás nenechává spát, a vede i k druhým lidem a k pozvání do Tvého společenství. Prosíme, buď a zůstávej se všemi námi. Amen.

1. ČTENÍ Ž 126

PÍSEŇ 638 Díky,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,
tak často nám chybí ta nevhodnější slova k tomu, abychom tě nezapomínali chválit a velebit.

Prosíme, pomoz nám v naší slabosti, když už jsme znaveni.

Prosíme, dávej nám svůj pokoj, když nám ten vlastní chybí.

Prosíme, ujímej se nás všech, když si s něčím nevíme rady.

Prosíme, buď při nás, když nás trápí něco nevyléčitelného.

Prosíme, ať umíme o tobě mluvit tak, jako o tvém Otci a neztrácí se nám ani zřetel k našim neblížším.

A společně voláme tak, jak jsi nás to ty sám naučil: Otčenáš...

Amen.

POSLÁNÍ Před Bohem a Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, tě zapřísahám pro jeho příchod a jeho království: Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování. Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženu učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájím. Avšak ty buď ve všem střízlivý, snášej útrapy, konej dílo zvěstovatele evangelia a cele se věnuj své službě. 2Tim 4, 1-5

POŽEHNÁNÍ ,Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.'

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Lk 8, 34-39

Když pasáci uviděli, co se stalo, utekli a donesli o tom zprávu do města i do vesnic. Lidé se šli podívat, co se stalo; přišli k Ježíšovi a našli toho člověka, z něhož vyšli démoni, jak sedí u Ježíšových nohou oblečen a chová se rozumně. A zděsili se. Ti, kteří viděli, jak byl ten posedlý vysvobozen, jim o tom pověděli. A všichni obyvatelé gerasenské krajiny prosili Ježíše, aby od nich odešel, poněvadž se jich zmocnila veliká bázeň. Vstoupil tedy na loď, aby se vrátil. Ale ten muž, z něhož vyšli démoni, ho prosil, aby směl být s ním; on ho však poslal zpět a řekl mu: „Vrať se domů a vypravuj, jak veliké věci ti učinil Bůh.“ I odešel a zvěstoval po celém městě, jak veliké věci mu učinil Ježíš.

Vrať se domů a vypravuj, jak veliké věci ti učinil Bůh. A uzdravený šel a po celém městě zvěstoval, jak veliké věci mu učinil Ježíš. Místo Pána Boha Pán Ježíš. Jaký je mezi nimi vlastně rozdíl a proč nás to má tak zajímat. Ježíš byl Božím Synem, takže když někomu začneme vypravovat neboli svědčit o své víře, musíme vždycky začít u Pána Ježíše. Ten by měl být lidem o něco blíže, měl by být tím, kdo k nim sestoupil, aby tu s nimi chvíli byl a dosvědčil tu mimo jiné Boží přítomnost. Uzdraveného však posílá sám Ježíš, tudíž mu nemůže říct, aby vypravoval, jak veliké věci mu učinil on sám, ale musí to přirozeně vztáhnout na Pána Boha, neboť on je toho původcem. A teď nejde ani tak o to, že se dotyčnému musí něco stát, například musí být uzdraven z moci zlých démonů, aby mohl něco říct také o

své víře, ale proč každé svědectví o víře, o Ježíšových mocných činech či o Boží přítomnosti vyvolává obavy a mlčení neboli proč se o víře tak těžko mluví a lepší je bavit se o jiných věcech.

Kupodivu za to nemůže nikdo jiný než sám démon. Ten, který odvyká lidem mluvit o sobě. Ten, který svléká lidi do naha a zbavuje je rozumu. A ten, který brání lidem mluvit o svých pocitech, ať už se týkají nebo i netýkají jejich víry. Může za to démon, že se lidé děsí toho, když někdo sedí u Ježíšových nohou oblečen a chová se rozumně. Vždyť to by mělo být úplně normální.

Proč však tomu tak není. Proč všichni najednou prosí Ježíše, aby od nich odešel, neboť se začali bát. A proč se ten uzdravený má vrátit domů a po celém městě zvěstovat a vypravovat, jak veliké věci mu učinil Bůh nebo Pán Ježíš, to už by mělo být celkem jedno.

Lidé se obvykle děsí toho, co neznají. Bojí se mluvit o tom, čím si nejsou jisti a mají strach z každé změny, která by je mohla posunout i někam jinam. Lidé mají rádi, když je všechno stále stejné, chtějí mít nějakou jistotu a všechno, co nahání děs a hrůzu, co přináší i nějakou změnu, toho by se nejraději zbavili.

Jak ten uzdravený, tak i Pán Ježíš na to však jdou úplně jinak. Uzdravený má najednou mluvit o Pánu Ježíši, jeho mocných činech a své víře v Boha a Pán Ježíš má najednou jet pryč a už se tam nikdy nevracet. Neboť působí nečekané věci.

Víra je však od toho, aby uzdravovala. Víra lidem navrácí rozum, obléká je do čistých šatů a Ježíše nakonec posílá zase o dům dál. Víra však lidem také vrací řeč, takže i ten původně posedlý a nyní uzdravený má Ježíše nechat odjet a sám zvěstovat a vypravovat věci o Pánu Bohu, o Pánu Ježíši a třeba i o své víře. A víra je kupodivu také tou, co dává lidi dohromady, přináší jim nějaké společné téma a prohlubuje i jejich vzájemné vztahy.

To všechno s lidmi dělá víra. Co naděje? Ta ukazuje, že i ten původně posedlý zlými démony může být uzdraven, může sedět u Ježíšových nohou, být oblečen a chovat se rozumně. Naděje dává poznat, že to pravé a skutečné uzdravení z moci zla, nahoty a nerozumu může být právě ve víře, co všechno učinil Bůh, potažmo Pán Ježíš. Naděje člověka přibližuje jeho původnímu smyslu být tu i pro toho, o jehož jménu a jeho přítomnosti se jinak tak špatně mluví, ba svědčí. A láska? Ta dává lidem přicházet k Ježíši a nalézat u něj člověka, kterého dříve takhle neznali. Láska lidem dává poznat, že to jde, když se chce klidně i bez Kristovy přítomnosti, ale musí se ta víra šířit dál nejen tou dobrou zprávou o jeho veliké moci, ale že nás má Pán Bůh rád i za každého počasí. Láska totiž lidem dává mluvit i o něčem jiném, než byli původně zvyklí a otevírá jim cesty také k tomu, o čem se běžně nemluví, totiž o své víře v naději, že se tomu také dostane sluchu.

Neboť nejen že se o víře moc nemluví nebo jen velice těžko, ale ani se jí moc neposlouchá. Nebo spíš nenaslouchá. Jako by s tím strachem vstoupit na půdu neznámého souvisela i určitá hluchota dnešní doby, která je tak strašně uspěchaná, a tak řekněme přepracovaná, že na nic není čas. Ani na upřímné svědectví ani na to, co je skutečně podstatné ani na to, co by nás mělo obklopotvat dnes a denně, vyprávění o Božích a Ježíšových velikých a mocných činech.

Víra však není jen o strachu, ale o našem mlčení. Ne však před něčím posvátným, o čem se stejně moc mluvit nedá, ale o strachu z toho, co by na to řekli ti druzí. O strachu z toho, co není v naší moci, co nemáme pod svou kontrolou a co není nějak v pořádku. Víra není jen o tom, že o čem se nedá moc mluvit, o tom je třeba mlčet, ale právě o prolomení toho mlčení o něčem, co je tak trochu mimo naše kompetence. Jako by víra patřila jen těm zasvěceným, těm, kdo už o tom i něco ví a těm, koho to i nějak zajímá. Ježíšovým zájmem však nebylo nahánět někde hrůzu, či brát si toho uzdraveného s sebou, ale jen uzdravovat z moci démonů a z mlčení vlastní víry. Tím, že tomu uzdravenému řekne, aby se se svou vírou nijak netajil, a naopak se vrátil domů a tam vypravoval, jak veliké věci mu učinil Bůh. A on skutečně odejde a zvěstuje po celém městě, jak veliké věci mu učinil Ježíš. I něco tak nečekaného, jako že se někdo probudí, je uzdraven a káže Krista, činí jedině Bůh.

A jak jsme na tom my sami, zde asi nemá cenu rozebírat. Poměrně dobře, řekl bych. Skoro až nečekaně dobře. Mohlo by to být horší. K úplnému štěstí nám stačí asi jen jedna věc. Zbavit se svého strachu z vlastní nejistoty a vstoupit na půdu řeči o Bohu, jeho velikých věcech a na této zemině také vytrvat. Nebo není nic horšího než lidská netrpělivost.

A bavit se také o své víře, což by nemělo být tak těžké pro toho, kdo o to má upřímný zájem. K tomu bychom však i my sami potřebovali nějaké to uzdravení. Jinou a lepší dobu, která nebude jen hluchá, ale bude nás také poslouchat. Pronikavější svědectví, které neskončí jen u jedné neděle, ale bude žít i v těch všedních dnech. A něco jako víc času, který nebude jen o činech, ale také o vzájemném naslouchání a sdílení nejen svých pocitů, ale i toho, čemu Pán Ježíš říkal Boží přítomnost.

Abychom tu například nemuseli být tak sami a neměli se ani čeho bát. Nanejvýš vzájemného mlčení, které nebude jen o těch důležitých věcech, ale také o tom, co probouzí i lidské myšlení. Myslet Boží přítomností, myslet svědectvím o jeho velikých věcech.

Neboť o čem jiném se i v kruhu rodinném bavit než o víře a jak jinak než aktuálně, dnešně a lidsky tak, jak se na rozumné lidi sluší a patří.